

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 128/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2016 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná konateľ a advokát [REDACTED] LLM, vedené pod sp. zn. Rvp 1529/2016 a sp. zn. Rvp 1530/2016, vo veci namietaného porušenia základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 S 214/2014 z 22. októbra 2015 (Rvp 1529/2016) a sp. zn. 1 S 215/2014 z 22. októbra 2015 (Rvp 1530/2016) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED] vedené pod sp. zn. Rvp 1529/2016 a sp. zn. Rvp 1530/2016 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 128/2016.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 12. februára 2016 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podnikateľ podľa čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 214/2014 z 22. októbra 2015 (Rvp 1529/2016) a sp. zn. 1 S 215/2014 z 22. októbra 2015 (Rvp 1530/2016) (ďalej len „napadnuté uznesenia“).

Z obsahu sťažností a ich príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení navrhovateľky v konaniach vedených na krajskom súde pod sp. zn. 1 S 214/2014 a sp. zn. 1 S 215/2014 bola účastníčkou konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

V úvode svojich sťažností sťažovateľka poukazujúc na skutkové okolnosti prípadu uvádza, že jej Daňový úrad Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) rozhodnutiami identifikovaných v sťažnostiach z 11. apríla 2014 uložil povinnosť zložiť zábezpeku v sume 340 000 €. Proti týmto rozhodnutiam podala sťažovateľka odvolania elektronickými prostriedkami 30. apríla 2014 na mail Daňového úradu Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) v elektronickej forme a s doplnením podania v listinnej forme poštou doručenou daňovému úradu 2. mája 2015, čo však daňový úrad odmietol s odôvodnením, že hoci bolo odvolanie podané v zákonnej lehote, nebolo podané do elektronickej podateľne podľa § 13 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), pretože sťažovateľka ako platca dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) mala zákonnú povinnosť podávať odvolanie výlučne cez portál verejnej správy podľa § 13 ods. 5 daňového poriadku.

Ako ďalej sťažovateľka uvádza, podľa názoru daňového úradu tento formálny nedostatok podania nebolo možné žiadnym spôsobom zhojiť, tak ako to je v ostatných konaniach pred orgánmi verejnej moci.

Daňový úrad oznámeniami zo 14. mája 2014 sťažovateľke oznámil, že odvolania považuje za nepodané, t. j. že ich odmieta. Vychádzajúc z uvedeného daňový úrad považoval vydané rozhodnutia identifikované v sťažnostiach za právoplatné a odmietol ich preskúmavať. Hoci sťažovateľka proti uvedeným postupom daňovému úradu doručila mailom 28. mája 2014 (a následne 2. júna 2014 v písomnej podobe poštou) sťažnosť, daňový úrad na sťažnosť podľa tvrdení sťažovateľky nereagoval, nijako ju nevybavil a sťažovateľka bola nútená obrátiť sa s ochranou svojich ústavných práv na všeobecný súd.

Krajský súd po podaní návrhov zo strany sťažovateľky návrhy proti postupu daňového úradu napadnutými uzneseniami zamietol ako nedôvodné, postupujúc podľa § 250t ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a dôvodiac, že v daných veciach nebola preukázaná tvrdená bezdôvodná nečinnosť.

Sťažovateľka v sťažnostiach, ktorých odôvodnenie, čo sa týka rozhodných skutočností a právnej argumentácie, je totožné, namieta, že napadnuté uznesenia sú arbitrárne, nedávajúce odpovede na argumenty sťažovateľky, ako aj to, že krajský súd pri formulovaní svojich dôvodov uplatnil ústavne nekonformný výklad na vec vzťahujúcich sa ustanovení daňového poriadku. Zároveň namieta aj porušenie zásady dvojinstančnosti konania z dôvodu, že odvolania v jej veciach neboli daňovým úradom akceptované. Sťažovateľka ďalej namietala, že v dôsledku nečinnosti daňového úradu jej hrozí likvidácia, keďže prebieha exekúcia na majetok sťažovateľky, preto je toho názoru, že v dôsledku zamietnutia jej návrhov došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na podnikanie podľa čl. 35 ods. 1 ústavy.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal sťažnosti na ďalšie konanie a následne vydal nálezy, v ktorých vysloví porušenie jej označených práv napadnutými uzneseniami krajského súdu, napadnuté uznesenia zruší a vráti veci na ďalšie konanie a prizná *náhradu trov právneho zastúpenia*.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody namietaným rozhodnutím, postupom alebo iným zásahom orgánu štátu, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná ďalšia judikatúra).

Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Predmetom podanej ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že napadnutými uzneseniami krajského súdu došlo k porušeniu v petite sťažnosti uvedených práv zaručených v ústave a v dohovore.

1. K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1529/2016 a sp. zn. Rvp 1530/2016, z ktorých vyplýva ich právna a skutková súvislosť v rozsahu ich nedostatkov, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorým okrem iného tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

2. K sťažnostiam samotným (bod 2 výroku tohto uznesenia)

1. Podstatou sťažnosti je námietka sťažovateľky tkvejúca v tvrdení, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí ústavne nekonformne aplikoval ustanovenia daňového poriadku pri posúdení otázky účinnosti podania jej odvolaní proti v návrhoch označeným rozhodnutiam daňového úradu.

Ústavný súd rovnako v rámci svojej judikatúry už vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečovaná zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Sťažnostné námietky sťažovateľky sa v tomto smere sústreďujú na tvrdený nesprávny výklad a aplikáciu ustanovenia § 13 ods. 5 daňového poriadku, v dôsledku čoho krajský súd dospel k záveru o nedôvodnosti návrhov sťažovateľky. Sťažovateľka sa totiž domnievala, že v prípade neakceptovania podaného odvolania zo strany sťažovateľky daňovým úradom voči rozhodnutiam daňového úradu o určení zábezpeky na daň z pridanej hodnoty vo výške 340 000 € na obdobie 12 mesiacov v okolnostiach prípadu je krajský súd povinný vyhovieť jej návrhom.

Krajský súd v relevantnej časti odôvodnení napadnutých uznesení uviedol, že *«... Podľa záverov vyplývajúcich z uznesenia NS SR sp. zn. 5 Sžnč 1/2011 „... Súd, ktorý je príslušný rozhodovať o návrhu proti nečinnosti správneho organu, musí splnenie podmienok podľa § 250t ods. 1 O. s. p. posudzovať individuálne vo svetle okolností*

konkrétneho prípadu rešpektujúc účel tohto právneho prostriedku, ktorým je poskytnutie efektívnej a účinnej ochrany osobe, ktorej práva alebo právom chránené záujmy môžu byť dotknuté nečinnosťou orgánu verejnej správy v konkrétnom konaní.“

Z obsahu spisu súd konštatoval, že rozhodnutím... Daňový úrad v Bratislave rozhodol tak, že podľa ust. § 4c ods. 2 zákona o DPH určil navrhovateľovi, ako žiadateľovi v registráciu pre daň z pridanej hodnoty zábezpeku na daň z pridanej hodnoty vo výške 340.000,- Eur na obdobie 12 mesiacov. Navrhovateľovi bola určená povinnosť zložiť predmetnú zábezpeku na daň do 20 dní od doručenia rozhodnutia.

Dňa 30.04.2014 podal navrhovateľ zastúpený advokátom voči tomuto rozhodnutiu odvolanie elektronickými prostriedkami na e-mail odporcu. Toto podanie doplnil v listinnej forme poštou, ktorá bola odporcovi doručená dňa 02.05.2014.

Oznámením zo dňa 14.05.2014 odporca navrhovateľovi oznámil, že v zmysle § 13 zákona o správe dani považuje jeho podanie, doručené na Daňový úrad v Bratislave dňa 30.04.2014, označené ako odvolanie voči rozhodnutiu zo dňa 11.04.2014, za nepodané, nakoľko v zmysle § 14 zákona o správe daní bol navrhovateľ povinný od 01.01.2014 doručovať všetky podania elektronickými prostriedkami.

Na vyššie uvedení list odporcu reagoval navrhovateľ podaním sťažnosti na nečinnosť správcu dane zo dňa 13.06.2014.

Podľa ust. 14 daňového poriadku majú povinnosť doručovať podania finančnej správe elektronickými prostriedkami tieto daňové subjekty

daňový subjekt, ktorý je platiteľom DPH

daňový poradca za daňový subjekt, ktorého zastupuje pri správe daní

advokát za daňový subjekt, ktorého zastupuje pri správe daní

zástupca neuvedený v písmenách a), c) za daňový subjekt, ktorý je platiteľom DPH, ktorého zastupuje pri správe daní.

Podľa § 13 ods. 5 citovaného zákona, podanie urobené elektronickými prostriedkami sa podáva prostredníctvom elektronickej podateľne podľa § 33 ods. 2 alebo prostredníctvom elektronickej podateľne ústredného portálu verejnej správy a musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom (§ 2 písm. y) a § 4 zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickej podpise a o zmene u doplnení zákonov v znení neskorších predpisov) osoby, ktorá ho podáva. Ak daňový subjekt chce doručovať správcovi dane písomnosti

elektronickými prostriedkami, ktoré nebudú podpísané zaručeným elektronickým podpisom, oznámi správcovi dane údaje potrebné na doručovanie na tlačive podľa vzoru uverejneného na webovom sídle finančného riaditeľstva a uzavrie so správcom dane písomnú dohodu o elektronickom doručovaní. Dohoda obsahuje najmä náležitosti elektronického doručovania, spôsob overovania elektronického podania a spôsob preukazovania doručenia.

Podľa § 13 ods. 7 zákona č. 563/2009 Z. z., na podanie urobené elektronickými prostriedkami sa primerane vzťahuje § 33. Takéto podanie sa považuje za doručené dňom jeho prijatia do elektronickej podateľne, o čom sa zašle potvrdenie do elektronickej osobnej schránky daňového subjektu.

Podľa § 33 ods. 2 citovaného zákona, elektronická podateľňa, ktorú prevádzkuje finančné riaditeľstvo je spoločná pre finančnú správu.

Podľa zákona č. 333/2011 Z. z., o organizácii štátnej správy v oblasti daní, poplatkov a colníctva, elektronickú adresu elektronickej podateľne zverejňuje finančné riaditeľstvo na svojom webovom sídle, ako aj na webovom sídle ústredného portálu verejnej správy.

Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že zákon o správe daní č. 563/2009 Z. z. v ustanovení § 13 ods. 5 upravil doručovanie podania elektronickými prostriedkami prostredníctvom elektronickej podateľne. Podanie musí byť podpísané zaručeným elektronickým podpisom osoby, ktorá ho podáva alebo daňový subjekt uzavrie so správcom dane písomnú dohodu o elektronickom doručovaní. Povinnosť doručovať podania elektronickými prostriedkami podľa § 13 ods. 5 daňového poriadku vyplýva subjektom ustanoveným vo vyššie citovanom § 14 daňového poriadku. Pokiaľ má daňový subjekt povinnosť doručovať podania elektronickými prostriedkami, podanie urobené v listinnej podobe nezakladá právne účinky a správca na takéto podania neprihliada.

Na základe vyššie uvedených skutočností Krajský súd v Bratislave konštatoval, že v danom prípade nie je možné potvrdiť navrhovateľom tvrdenú nečinnosť v zmysle ust. § 250t ods. 1 O. s. p.».

Ústavný súd konštatuje, že nie je skutkovým súdom, a preto v intenciách mantinelov možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov posúdil len to, či napadnuté uznesenia krajského súdu sú ústavne udržateľné, t. j. či nevykazujú znaky svojvôle, arbitrárnosti, či sú náležite odôvodnené a či výklad práva všeobecným súdom nie je

taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných (podzákonných) noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

Z odôvodnenia sťažnosťami napadnutých uznesení krajského súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré krajský súd zamietol návrhy sťažovateľky v konaní proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver krajského súdu v napadnutých rozhodnutiach nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

V napadnutých rozhodnutiach krajského súdu teda ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ich robilo ústavne neakceptovateľnými, a teda vyžadujúcimi korekciu zo strany ústavného súdu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd uzatvára, že napadnuté rozhodnutia krajského súdu sú vnútorne logické, nie sú prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, rešpektujú zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudkov (§ 157 ods. 2 OSP), nie sú arbitrárne a zrozumiteľným spôsobom dávajú odpoveď na otázku, prečo krajský súd návrhy sťažovateľky zamietol.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľky s napadnutými uzneseniami krajského súdu ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania.

Podľa názoru ústavného súdu výklad krajského súdu uvedený v napadnutých rozhodnutiach nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti, preto ho možno

považovať za ústavne konformný. Neprichádza preto do úvahy, aby ústavný súd do namietaných záverov krajského súdu zasiahol.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností odmietol sťažnosti sťažovateľky v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a rozhodol tak, ako uviedol v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa zaoberal jej námietkami a ústavne konformným spôsobom vysvetlil, prečo v jej veciach nemohol svojvoľne ignorovať existujúcu právnu úpravu, ktorá bola jednoznačná, zrozumiteľná a sledovala zmysel a účel právneho predpisu, preto ju ani nepovažoval na rozdiel od sťažovateľky za protiústavnú.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a napadnutými uzneseniami krajského súdu nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže bola sťažnosť odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky už nezaoberal.

Ústavný súd v závere poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou skoršou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje.

Hoci splnomocnenia doručené sťažovateľkou spolu s ústavnou sťažnosťou vykazovalo vadu neurčitosti, pretože v nich nebolo vymedzené, akej veci sa (v konaní pred ústavným súdom) týka, ústavný súd vzhľadom na iný dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil pri svojom ďalšom postupe od odstraňovania tohto nedostatku náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2016